

de nem ismert meg. Csak annyit mondott, „nem kellett volna megölni azt a kutyát”.

Nem tudtam mit mondani, visszaindultam a mecsetbe. Nyilvánvaló volt, hogy el kell hagynom a várost, amíg tehetem. A bejárati ajtó előtt ott állt a kordé, melyre a kutyák tetemét tettük. Kerestem a fekete kutyát, de nem találtam sehhol.

Hévíz, 2012/4.

Hartay Csaba

MOST NEM ALKALMAS

Ahogy a nyár elmúlt, nem mondta senkinek.
Feküdt a nyár a kukoricásban, mormolta nyári imáját.
Hogy is volt? Strand, napfény, éjek, maradás.
Miért ember az évszak? Vagy az Isten?
Egyedül vagyunk, nincs még egy időnk.

Gépek zörögnek őszi utakon. Lassú járművek.
Esteledik folyton. Ágyat keresünk, takarót.
Elrakjuk a cipőket. Maradunk.
Minden az útról szól.
Sürgetjük a megérkezést.

Halakat láttam álmomban. Nyári vizekben.
Hűvös kellett, most itt van.
Mit hozzon még az emberi Isten?
November, december. Mindenhol ott vagyunk.
A többiekre igen, rám nincs szükség.

Ágyat, meleget keresek. Nyarat.
Elmúltat, jövőt.
Csak most nem alkalmas.

Tiszatáj, 2012/9.